

Bác sĩ Alizabeth Kubler Ross, người tiên phong trong lãnh vực nghiên cứu về hình thức ng h i sinh cho biết: "Con người sống chết như con nít sống, họ đã nhìn cái chết một cách sợ hãi, ghê tởm và cố gắng phớt lờ nó vì nó làm gián đoạn sự liên tục của đời sống. Nhưng nếu hiểu biết chết như một cách bình thường, gần gũi thì họ sẽ thấy chết là một sự kiện tự nhiên cũng như lúc sinh ra vậy. Bởi thế lúc nào chúng ta, sống và chết cũng luôn luôn tiếp diễn. Lá cây rụng để nhường chỗ cho mầm non xuất hiện, hết mùa đông lại có mùa xuân. Một hình thức tự nhiên và cần thiết như thế không lại khiến bao hàm một ý nghĩa thâm sâu nào đó? Phải chăng chính vì có sự chết mà sự sống hình thành, có sự xây dựng thì cũng phải có sự hủy diệt, đâu có gì tồn tại vĩnh viễn. Người ta không thể hiểu được ý nghĩa đích thực của sự sống nếu không chịu chấp nhận sự chết, và đã đến lúc người ta phải nghiên cứu đến khả năng các sự kiện này chỉ không thể chấp nhận như một lý thuyết mà thôi nào đó đó thôi".

Sau đây là tài liệu được trích lại từ cuốn La revue spirite:

Bác sĩ Henri Desrives là một khoa học gia hoạt động, vui vẻ và yêu nghề. Như mọi nhà trí thức khác, ông sống một cuộc đời rất thực tế và không bận lòng ý đến những điều mà khoa học chưa giải thích được. Ông không tin rằng có một linh hồn tồn tại sau khi chết vì thực xác chứng là sự kiện hợp của các vật chất hữu cơ và trí thông minh chỉ qua lại là sự phân chia các tế bào thần kinh. Khi thực xác đã hoại thì trí thông minh cũng không thể tồn tại. Một hôm khi bàn chuyện với các con về đời tài sản sống sau khi chết, ông hỏi các con nếu các con nhớ quá khứ thì có một đời sống bên kia của thế. Con trai Piere Desrives, cũng là một y sĩ, đã nói: "Nếu đã chết, làm sao cha có thể liên lạc với con được?" Bác sĩ Henri suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Cha không tin có một đời sống hay cõi gì nào ngoài đời sống này nhưng nếu sau khi chết mà cha thấy được điều gì thì cha sẽ tìm mọi cách để liên lạc với các con". Vài năm sau, bác sĩ Desrives từ trần, các con ông vì bận việc nên cũng không để ý gì đến buổi bàn luận đó nữa.

Khoảng hai năm sau, một nhóm nhân viên làm việc trong bệnh viện lập bàn cầu chữ thập, bắt đầu viết thư: "Xin cho gửi bác sĩ Piere Desrives đến vì tôi là cha của đó và tôi có một lý do muốn nhìn thấy con tôi". Được thông báo, bác sĩ Piere không tin tưởng ngay nhưng nhìn lại lời dặn của cha, ông bèn gửi các em đến tham dự buổi cầu bút này. Một người cầm giấy đưa một sợi dây, đưa kia viết vào một cây bút chì và chờ một lát sau cây bút đã tự động viết trên các trang giấy thành một bức thư như sau:

Các con thân mến,

Cha rất hài lòng đã gặp được tất cả các con nội đây. Gần một năm nay, cha có ý trông đợi đi đến khắp cho các con về nhà ngửi mùi hương của cõi bên này mà cha đã chờ đợi nhưng không có cơ hội.

Như các con đã biết, hôm đó sau khi về nhà về, cha thấy trong giấc mơ mỗi lần thức dậy, cha bèn lên giường ngủ và dần dần đi luôn, không hay biết gì nữa. Một lúc sau cha thấy mình đang lơ lửng trong một bầu ánh sáng trong suốt như thủy tinh. Thật khó có thể tả rõ cảm giác của cha khi đó, nhưng không hiểu sao cha thấy trong mình dường như, linh hoạt, thoải mái không bị gò bó, ràng buộc như trước. Các con biết cha bị phong thấp nên đi đứng khó khăn, vậy mà lúc đó cha thấy mình có thể đi đứng, bay nhảy như người trai tráng. Cha có thể giơ tay gõ chân một cách thoải mái, không đau đớn gì. Đang vậy vùng trong bầu ánh sáng đó thì bất chợt cha nhìn thấy cái thân thể của cha đang nằm bất động trên giường. Cha thấy rõ mẹ và các con đang vây quanh đó và phía trên thân thể của cha có một hình thể lơ lửng trông như một lùm mây màu xám đang lơ lửng. Cả gia đình đều đang xúc động và không hiểu sao cha cảm thấy trong mình buồn bã, khó chịu. Cha lên tiếng gọi nhưng không ai trả lời, cha bước đến nắm lấy tay mẹ con nhưng mẹ con không hiểu hay biết và tự nhiên cha ý thức rằng mình đã chết. Cha bị xúc động mạnh, nhưng may thay lúc đó mẹ con và các con đều lên tiếng cứu nguy, tự nhiên cha thấy mình bình tĩnh hơn rồi như được an ủi. Cái cảm giác được chìm trong nhưng lại cứu nguy này thật vô cùng thoải mái dường như không thể tả xiết. Loạt ánh sáng bao quanh cha tự nhiên trở nên sáng chói và cảm giác được đi của cha từ lúc thức dậy đến khi trở nên thành bóng hiện ra rõ rệt như trên màn ảnh. Tự nhiên cảm giác được đi xa, ngay cả những chi tiết như nhấc nhấc cũng đều hiện ra rõ rệt trong tâm trí của cha. Hơn bao giờ hết, cha ý thức được rằng tất cả các hành vi của mình, các điều tốt lành, hữu ích mà cha đã làm cũng như các điều xấu xa, vô ích mà cha không tránh được. Tự nhiên cha thấy sung sướng về những điều thiện đã làm và hối tiếc về những điều mà đáng lẽ ra cha không nên làm. Cảm giác của phim đi hiện ra một cách rõ rệt cho đến khi cha thấy một mặt và tiếp đi như người buồn ngủ.

Cha ở trong tình trạng vật vờ, nửa ngủ nửa thức này một lúc khá lâu cho đến khi tỉnh dậy thì thấy mình vẫn lơ lửng trong một bầu ánh sáng có màu sắc rất là không giống như màu ánh sáng của trần nhà. Cha thấy mình có thể di chuyển một cách nhanh chóng, có lẽ vì không còn xác thân nữa. Cha thấy cũng có những người đang di chuyển gần đó nhưng mặt lại nhìn thấy được hình thể. Những người này có rung động dường như nên cha có thể bước lên hỏi thăm họ một cách dễ dàng. Một người cho biết tùy theo các rung động thích hợp mà cha có thể tiếp xúc được với những người ở cõi bên này. Sau đó cha không thể tiếp xúc với một số người vì họ có số rung động khác với "tần số rung động" (frequency) của cha. Sau khi thích có tính cách khoa học này làm cha rất hài lòng. Người nào cho biết thêm rằng cõi bên này tần số rung động rất quan trọng, và tùy theo nó mà người ta sẽ là cha con nội cháu mà họ sống. Cũng như loài cá ngoài biển, có loài sống gần mặt nước, có loài sống ở đáy sâu tùy theo sự ép của nước thì cõi bên này, tùy theo tần số rung động mà người ta có thể tìm được các cõi như giới khác nhau. Sau khi này làm cha cảm thấy vô cùng thích thú vì như vậy quả có một cõi giới bên kia của ta và cõi này lại có nhiều cảm giác khác nhau nữa.

Khi xà cha không tin nhợng quan niợm nhợ thiên đàng hay đợa ngợc nhợng hiợn nay cha thợy quan niợm này có thợ đợc giợi thích mợt cách khoa hợc qua viợc các tợn sợ rung đợng. Nhợng tợn sợ rung đợng này nhợ thợ nào? Tợi sao cha lợi có nhợng tợn sợ rung đợng hợp vợi mợt sợ ngợi? Ngợi nợ giợi thích rợng tùy theo tình cợm cợa con ngợi mà hợ có nhợng sợ rung đợng khác nhau; ngợi có tình thợng cao cợ khác vợi nhợng ngợi tính tình nhợ mợn, ích kợ hay nhợng ngợi hung ác, không hợ biợt thợng yêu. Đây là mợt đợu lợ lòng mà trợc nay cha không hợ nghĩ đợn. Cha bèn đợc câu hợi vợ khợ năng trí thợc, phợi chợng nhợng khoa hợc gia nhợ cha có nhợng tợn sợ rung đợng đợc biợt nào đó, thì ngợi nợ trợ lợi rợng, khợ năng trí thợc hoàn toàn không có mợt giá trợ nào ợ cợi bên này cợ. Đợu này làm cho cha ít nhiợu thợt vợng. Ngợi nợ cho biợt rợng cái kiợn thợc chuyên môn mà cha tợng là to tát chợng qua chợ là nhợng mợnh vợn cợa mợt kho tàng kiợn thợc rợt lợn mà bên này ai cợng có thợ hợc hợi đợc cợ.

Ngợi nợ nhợn mợnh rợng, đợu quan trợng là con ngợi biợt làm gì vợi nhợng kiợn thợc đó. Sợ đợng nó đợ phợc vợ hay tiêu diợt nhân lợi? Sợ đợng nó vào mợc đích vợ tha hay ích kợ? Sợ đợng nó đợ đem lợi niợm vui hay đợ gây đau khợ cho ngợi khác? Thợy cha có vợ thợt vợng, ngợi này bèn đợa cha đợn mợt thợ viợn lợn, tợi đây có lợu trợ hàng triợu cuợn sách mà cha có thợ tham cợu, hợc hợi. Chợa bao giợ cha lợi xúc đợng nhợ vợy. Có nhợng cuợn sách rợt cợ viợt tợ nhợng thợi đợi xợa và có nhợng cuợn sách ghi nhợn nhợng đợu mà tợ trợc tợi nay cha chợa hợ nghe nói đợn. Sau mợt thợi gian nghiên cợu, cha thợy cái kiợn thợc mà mình vợn hợnh diợn thợt ra chợng đáng kợ gì so vợi kho tàng kiợn thợc nợi đây. Đợn khi đó cha mợi thợm thợa đợu ngợi kia nói vợ khợ năng trí thợc cợa con ngợi và bợt đợu ý thợc vợ tợn sợ rung đợng cợa mình.

Nợi cha đang sợng có rợt đông ngợi, đa sợ vợn giợ nguyên tính nợt cũ nhợ khi còn sợng ợ thợ gian. Có ngợi hiợn tợ vui vợ, có ngợi tình nghợ chợa chợc phá ngợi khác, có ngợi đợm đợm, có kợ lợi nóng nợy. Quang cợnh nợi đây không khác cợi trợn bao nhiêu; cợng có nhợng dinh thợ đợ sợ, to lợn; có nhợng vợn hoa mợ lợ vợi đợ các lợi hoa nhiợu màu sợc; có nhợng ngợn núi rợt cao hay sông hợ rợt rợng. Lúc đợu cha ngợc nhiên khi thợy nhợng cợnh vợt này đợng nhợ luôn luôn thay đợi, nhợng vợ sau cha mợi biợt cợnh đó hiợn hợu là do sợc mợnh tợ tợng cợa nhợng ngợi sợng tợi đây. Đợu này có thợ giợi thích giợng nhợ sợ tợng tợng ợ cợi trợn. Các con có thợ tợng tợng ra nhà cợa dinh thợ trong đợu óc mình, nhợng ợ cợi trợn sợc mợnh này rợt yợu, chợ hiợn lên trong trí óc mợt lúc mà thôi. Bên này vì có nhợng rung đợng đợc biợt nào đó phù hợp vợi sợ rung đợng cợa tợ tợng làm gia tăng thêm sợc mợnh khiợn cho nhợng hình ợnh này có thợ đợc thợc hiợn mợt cách rõ ràng, chính xác và lâu bợn hợn.

Các con đợng nghĩ rợng nhợng ngợi bên này chợ suợt ngày rong chợi, tợo ra các hình ợnh theo ý muợn cợa hợ; mà thợt ra tợt cợ đợu bợn rợn theo đợu i các công viợc riêng đợ chuợn bợ cho sợ tái sinh. Vì mợi tợ tợng bên này đợu tợo ra các hình ợnh nên đây là môi trợng rợt thích

hôm nay ông ta có thể kiểm soát, ý thức rõ rệt hơn và thể hiện công của mình. Vì đời sống bên này không còn ăn uống, làm việc nên ông ta có nhu cầu thi giết theo đuổi những công việc hay sở thích riêng. Có ông ta mở trường dạy học, có kẻ theo đuổi các ngành chuyên môn như hội họa, âm nhạc, kiến trúc, văn chương thơ phú v.v....

Tóm lại, đây là môi trường để học hỏi, trau dồi các khả năng để chuần bị cho một đời sống mai sau. Phụ nữ đang học hỏi trong một phòng thí nghiệm khoa học để sau này có thể giúp ích cho nhân loại. Càng học hỏi, cha càng thấy cái kiên trì khi xưa của cha không có gì đáng kể và nên y khoa mà hiện nay các con đang theo đuổi thì tỏ ra không lý gì làm tốn tiền của mà không nói rằng rất tốn tiền so với đi học của ông ta biết rồi đây. Hiện nhiên khoa học phát triển tùy theo khả năng trí thức của con người, mỗi thời đại lại có những sự phát triển hay tiến bộ khác nhau nên những giá trị cũng vì thế mà thay đổi. Có những giá trị mà thời trước là "khuôn vàng thước ngọc" thì đời sau lại bị coi là "cổ hủ, lạc thời"; và những giá trị thì ngược lại mà ngày nay đang được coi trọng, ít lâu nữa cũng sẽ bị đào thải. Tuy nhiên cái tình thương, cái ý tưởng phụng sự mỗi người, mỗi sinh vật thì bất kể thời đại nào cũng không hề thay đổi, và đó mới là căn bản quan trọng mà con người cần phải biết. Càng học hỏi cha càng thấy chỉ có những gì có thể tồn tại được với thời gian mà không thay đổi thì mới đáng được gọi là chân lý. Cha mong các con hãy suy nghĩ mà nhìn đời này, xem đâu là những giá trị có tính cách trường tồn, bất biến để sống theo đó, thay vì theo đuổi những giá trị chỉ có tính cách tạm bợ, hời hợt.

Cha biết rằng mỗi ý nghĩ, thể hiện, hành động đều có những rung động riêng và được lưu trữ lại trong ta như một cuốn sổ. Dĩ nhiên khi sống ở cõi trần, con người quá bận rộn với sinh kế, những ưu phiền của kiếp nhân sinh, không ý thức gì đến nó nên nó khép kín lại; những khi bước qua cõi bên này thì nó tự mở ra như những trang giấy phơi bày rõ rệt trước mắt. Nhờ vậy mà cha biết rõ rằng hạnh phúc hay khổ đau cũng đều do chính ta tạo ra và lưu trữ trong mình. Cuốn sổ lưu trữ này là bằng chứng của thế của những đời sống đã qua và chính nó kiểm soát tồn tại rung động của mỗi cá nhân. Tùy theo sự rung động mà mỗi cá nhân thích hợp với những cảnh giới riêng và sự sống tại đó khi bước qua cõi giới bên này. Do đó, muốn được thoải mái ở cõi bên này, các con phải biết chuần bị. Cha mong các con hãy bắt tay vào việc này ngay. Các con hãy rán làm những việc lành, thể hiện những hành vi tốt thiện. Khi làm bất cứ việc gì, các con hãy suy gẫm xem hậu quả việc đó như thế nào, liệu nó có gây đau khổ hay tổn thương cho ai không? Đừng quá bận rộn suy tính những điều hơn thua thiệt mà hãy tập quên mình. Đời người rất ngắn, các con không có nhu cầu thi giết đâu.

Khi còn sống, đã có lúc cha dạy các con phải biết đểu thể hiện mỗi dịp dành tiến bộ vào những trường học mới tốt nghiệp, những buổi lễ sống, những chuyến ngoạn... những bây giờ cha biết rằng mình đã lầm. Một khi qua đời bên đây, các con không thể mang những thứ đó theo được. Danh vọng, địa vị, tài sản vật chất chỉ là những thứ có tính cách tạm bợ, bèo bọt, đến hay đi như mây trôi, gió thổi, rồi cũng có sau không. Chỉ có tình thương mới là hành trang duy nhất mà

các con có thể mang theo mình qua cõi giới bên này một cách thoải mái, không sợ hãi hao một chút. Tình thân tình bạn giữa nam châm, nó thu hút những người thân nhau theo sức hút, để họ tiến lại gần nhau, kết hợp với nhau. Nó là một mảnh lớn của bất diệt, mạnh mẽ, trường tồn và chính nhờ lòng thương yêu này mà người ta có thể tìm gặp lại nhau trở lại qua không gian hay thời gian. Cho nên các con nghĩ rằng người cha nghiêm nghị dạy dỗ quy định khi trở lại đã trở nên mềm yếu chăng? Nay các con, chỉ khi nào buông xuôi tay buông qua thế giới bên này, các con mới thực sự kinh nghiệm được sự trường tồn của mình, tốt hay xấu, hạnh phúc hay đau khổ, thích hợp với cảnh giới thanh cao tốt lành hay những nơi chốn thấp thỉu xa. Hơn bao giờ hết, cha xác định rằng để cha học hỏi nơi đây là một đức hạnh khoa học tốt đẹp hơn gì mà cũng thoát khỏi đi u. Nó chính là cái nguyên lý triết học và đi u hòa hợp giữa hai u trong vũ trụ. Sự lựa chọn đứng vững trong cảnh giới mới là đẹp đẽ hay tăm tối u minh đều do những người sống đứng giữa mà ra cả và chính mình phải chịu trách nhiệm về cuộc đời của mình hay lựa chọn những nơi mà mình sống.

Khi còn sống cha tin rằng chết là hết, con người chỉ là sự chuyển tiếp của các chết hữu cơ hợp lại, những hiện tượng nay cha biết mình đã lầm. Cha không biết phân biệt phần xác thân và phần tâm linh. Sự chết chỉ đến với phần thân xác trong khi phần tâm linh vẫn hoạt động không ngừng. Nó đã hoạt động như một thuở nào rồi và sự còn tiếp tục mãi mãi. Hiện nhiên các nhân của cha không phải là cái xác đã bỏ hay hoả kia mà là phần tâm linh vẫn tiếp tục hoạt động này, do đó cha mới có giọng liên lạc với các con để hoàn tất đi u mà cha đã hứa với các con khi xưa. Cha nghiệm được rằng sự sống giữa những một giọng nói của tuân phục không ngừng từ nơi này qua nơi khác, từ hình thức này qua hình thức khác. Khi trôi chảy qua những môi trường khác nhau nó sẽ biến đổi những đi u khác nhau; và tùy theo sự học hỏi, kinh nghiệm mà nó ý thức được bản chất thiêng liêng thực sự của nó. Cũng như sống biết có đức cao, đức thấp thì đời người cũng có những lúc thăng trầm, khi vinh quang tốt đẹp, lúc khốn cùng tăm tối, những người biết nhìn lại toàn vẹn tiến trình của sự sống thì kiên trì có khác chi những làn sóng nhấp nhô, lắng lắng trên mặt biển đâu! Chỉ khi nào biết nhận thức về bản chất thực sự của mình vẫn là những chất không phải là sóng thì các con sẽ ý thức được tính cách trường tồn của sự sống. Thế đó các con sẽ có một quan niệm rõ ràng rằng chết chỉ là một đi u tiến tới tự nhiên, một sự kiên nhẫn có tính cách giai đoạn chỉ không phải một cái gì ghê gớm như người ta thường sợ hãi. Đi u của tiến tới không phải là trốn tránh sự chết hay ghê tởm nó, những là sự chuần bèn cho một sự kiên trì tự nhiên phải đến một cách thoải mái, ung dung vì nếu khi còn sống các con đã đem hết khả năng và phẩm giá tiến của mình để giúp đỡ, để yêu thương mọi loài thì lúc lâm chung, các con chắc có gì phải lo lắng hay hối hận với lòng tâm can. Trước khi từ biệt các con, cha muốn nói thêm rằng hiện nay cha đang sống một cách thoải mái, vui vẻ và an lạc chỉ không hề khổ sở.